

Arrest

nr. 126 129 van 23 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 22 juni 2014 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van 18 juni 2014 houdende de terugdrijving en de nietigverklaring van het visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die een visum heeft gevraagd en gekregen voor een familiebezoek in België, wordt op 18 juni 2014 door de grensinspectie op de luchthaven van Zaventem staande gehouden, komende uit Kinshasa. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt diezelfde dag een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, een beslissing tot nietigverklaring van het visum en een beslissing tot terugdrijving. Deze twee laatst vermelde beslissingen worden thans aangevochten. Ze

zijn beiden in wezen gesteund op het feit dat verzoekster niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf. In het bijzonder wordt de nietigverklaring van het visum gemotiveerd als volgt:

“U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen (artikel 32, 1,a) III en artikel 34 1/2 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode). Betrokkene is in het bezit van 60 dollar voor een voorgenomen verblijf van 90 dagen. Hierdoor voldoet betrokkene niet aan de geldende richtbedragen voor België nl. 38€/persoon/dag voor een familiebezoek.”

De beslissing tot terugdrijving bevat de motivering dat de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd krachtens artikel 3, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) omdat verzoekster niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij betwist niet dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is.

Derhalve is voldaan aan de eerste voorwaarde.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De procedure is, luidens artikel 39/60 van de vreemdelingenwet, schriftelijk en de Raad kan enkel acht slaan op de elementen die in het verzoekschrift werden opgenomen.

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het algemeen rechtsbeginsel dat de overheid gehouden is om haar beslissingen te steunen op gerechtvaardigde en wettelijke motieven, en rekening houdend met alle elementen van het dossier. Zij verwijt de verwerende partij verder een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij betoogt dat de motivering stereotiep is en dat had moeten worden gemotiveerd over welke stukken zij dan wel had dienen te beschikken. Voorts stelt zij dat zij naar aanleiding van haar visumaanvraag een verbintenis tot tenlasteneming had voorgelegd, ondertekend door haar zoon, en dat dit document het bewijs vormt van de toereikende bestaansmiddelen waarover zij beschikt. Het document werd gelegaliseerd, ontvankelijk verklaard en aanvaard door de verwerende partij bij de afgifte van het visum. De verwerende partij heeft, door dit stuk niet te betrekken bij de totstandkoming van de bestreden beslissing, een manifeste beoordelingsfout gemaakt en zij heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

2.3.2.2. De verzoekende partij voert luidens de bewoordingen van het verzoekschrift, onder meer de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij bij haar visumaanvraag een verbintenis tot tenlasteneming, ondertekend door haar zoon had gevoegd, vergezeld van een aantal loonfiches van de garant waaruit is gebleken dat hij tussen de 1400 en 1500 euro per maand verdient. Deze tenlasteneming strekt ertoe de visumaanvrager die zelf niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen, toe te laten aan te tonen dat hij kan instaan voor de kosten die gepaard gaan met, onder meer, de duur van het voorgenomen verblijf en de terugreis naar het land van herkomst of verblijf.

In het verslag van de grenspolitie wordt verwezen naar het feit dat de verbintenis tot tenlasteneming zou zijn geweigerd.

Nazicht van het administratief dossier leert dat het document “verbintenis tot tenlasteneming” werd ingevuld door de garant, zoon van verzoeker, en door de ambtenaar van de gemeente Elsene. Het luik dat is voorzien voor de minister of zijn gemachtigde of voor de Belgische diplomatieke of consulaire post is niet ingevuld, op een vluchtig aangebracht kruis bij het vakje “refusé”. Het is niet duidelijk wie dit kruisje heeft gezet, wanneer dit is gebeurd en dus al evenmin of verzoekster hiervan kennis had. Wat er

ook van zij: aan verzoekster werd desalniettemin een visum afgeleverd, hetgeen impliceert dat de verwerende partij van oordeel was dat zij beschikte, via de garant, over voldoende middelen om de voormelde kosten te kunnen dragen. In die optiek kon de verwerende partij, teneinde het visum nietig te verklaren, niet zonder meer stellen dat verzoekster niet in het bezit was van toereikende middelen voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis. Immers, verzoekster mocht erop vertrouwen dat door het afleveren van het visum, na voorlegging van de tenlasteneming en zonder dat verzoekster alsnog zou zijn verzocht om bijkomende stukken neer te leggen aangaande haar middelen van bestaan, zij wat dat aspect voldeed aan de voorwaarden voor binnenkomst. In die optiek getuigt het dan ook van kennelijk onredelijk en onzorgvuldig handelen van de verwerende partij wanneer zij, zoals *in casu*, alsnog aan de verzoekende partij verwijt niet voldoende middelen op zak te hebben.

Het middel is ernstig. De beschouwingen van de verwerende partij doen daaraan geen afbreuk.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. De verzoekster stelt onder meer dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen in het feit dat zij haar kinderen in België niet kan ontmoeten, terwijl deze ontmoeting reeds lange tijd was gepland en zij erop mocht vertrouwen dat deze zou kunnen plaatsvinden, gelet op het afgeleverde visum.

2.4.2.2. De Raad is van oordeel dat ieder redelijk denkend mens inziet dat de verzoekende partij, onder de huidige omstandigheden, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Aan de derde schorsingsvoorwaarde is voldaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van 18 juni 2014 houdende de teruggrijping en de nietigverklaring van het visum wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS